

— Цанко, излѣвъ, отпустни се, каза Дѣйко; агитѣ биле пакъ добри хора — и камата ти даватъ, за да нѣмашъ страхъ вече. Евтино пакъ ъж откунихме.

Па, като се наклони на ухото му, пришушнѣ му:

— Още малко остая, па или ний тѣхъ, или тѣ насъ, да се свѣрши баримъ... То такъвъ животъ се не живѣй...

## XXXII.

## Побѣдителитѣ угощаватъ побѣденитѣ.

Въ тоя сѣщи часъ Огняновъ тропаше на вратнята на Петра Овчаровъ. Не въ сила да одържи ужаснитѣ душевни страдания при зрѣлицето на заптийскитѣ буйства, на които гледá прѣвъ една отзѣвка на потона; не въ сила да одържи ржката си тамъ отъ кърваво отмъщение въвъ тия злодѣйци, което щѣше да бѣде една безразсѣдность съ много лоши послѣдетвия, Огняновъ, като обевумѣлъ, бѣше искокнѣлъ на улицата, и тичаше право къмъ дѣдови Стойкови. Вратнята се отвори.

— Дѣ Петра? попита той, като забравяше, че се крие.

— Ти ли си, даскале? попита расплаканата майка.

— Дѣ вашъ Петра, бабо Стойковице?

— Синко, само пази да не чужтъ ония... Петръ е у Боримечката.

— Дѣ стои Боримечката, бабо?

— До дѣдовата попова кѣща, ако знайшъ новата вратня. Па се чувай, синко.

Бѣдната жена не подозираше, че дѣдо Стойко бере душа. Огняновъ фукнѣ. Той не чувствоваше нищо на кракътъ. Кога наближи поповата кѣща, една шумна дружина се зададе отъ тамъ. Огняновъ позна Петровия гласъ. Той спрѣ момцитѣ.

— Даскалтѣ! познахъ го всичкитѣ.

— Азъ съмъ, братия, кждѣ отивате?

— Бѣхме у Боримечката, отговори Петръ, тая